

On comencen els somnis - Mihai Mihalache 3B

Xavi ja s'havia alçat, era el gran dia. Pels nervis no podia ni desdejunar, simplement s'havia vestit i s'havia assegut al sofà. No va fer res més tota la mitja hora que li quedava abans d'anar-se'n. Ja eren les deu, és a dir, tenia que anar-se'n a la gala, va ser un viatge bastant calmat, no hi havia tràfic i van posar bona música a la ràdio, tot anava perfectament.

Va arribar a l'edifici, i aparcà el cotxe al seu lloc reservat per a l'ocasió. A l'entrar a la sala tot el món el felicitava, el seu invent era meravellós i ell també ho sabia. Xavi es va seure en la segona fila al cinqué lloc, esperant que digueren el seu nom i li tocara eixir a parlar sobre el seu invent.

Va ser la mitja hora més llarga de la vida de Xavi, la espera es feia eterna i els nervis cada vegada més grans, fins al moment en el que el presentador va dir:

- Gràcies al seu invent podrem tornar a viure moments inoblidables, i ja sabeu de qui estic parlant, de Xavier Rondó

El públic va esclatar en aplaudiments, era el moment desitjat per Xavi, tot el món el felicitava per un treball molt dur. Però, per a ell, va ser més complicat preparar el discurs que el propi invent.

- Gràcies a tots i a totes- va escomençar-, ha sigut un any de molt de treball, però ha valgut la pena. Gràcies al meu invent podrem reviu moments de la nostra vida, simplement posant-nos aquest casc especial que troba uns punts concrets del cervell i els reproduïx mentre dormim. La primera prova la fare jo, recordant el meu primer bes.

En eixe moment Xavi es va posar el casc, li va donar a un botó del casc i es va adormir a l'instant. Als deu segons es va despertar.

- Acabe de viure quatre hores de records, en només deu segons, ha sigut increïble. Hi ha algú al públic que vulga provar l'invent?

Centes de persones van alçar la mà, tots volien provar-lo, però només un ho conseguiria. Finalment Xavi es va decidir per un xic prou jove, tindria uns vint anys.

- Quin és el teu nom?- va preguntar Xavi
- Miquel- va contestar ell.
- Quin és el record que voldries tornar a viure?

- L'última vegada que vaig veure a la meua mare abans de morir- va contestar. Xavi li va posar el casc, va buscar el record i li va donar a un botó. Miquel va dormir a l'instant.

Ja havia passat un minut, i Miquel no es despertava, Xavi es va posar blanc de la por.

No era possible, ho havia provat ja vint-i-vuit vegades i no hi havia problema, es dormien uns segons i es despertaven.

El públic estava molt confòs, no sabia què passava, i Xavi tampoc.

Xavi va veure que Miquel tenia pols, és a dir, seguia viu, però estava viu d'una manera no molt bona, com si estiguera en coma.

Ja van passar dos hores des del fatídic moment, però en eixe moment Xavi i Miquel estaven en un hospital. Miquel seguia tenint un pols normal, que era el més important en aquells moments.

Xavi estava pensant per què havia passat això, i l'única forma que li quedava per explicar-ho era que s'havia quedat atrapat a causa del seu record, que havia de ser molt traumatitzant per a Miquel.

Bé, ja tenia més o menys la idea del que havia passat, però hi havia un problema, com ho podria resoldre? Justament en eixe moment va entrar un xic a l'habitació de l'hospital.

- Hola, en sóc Andreu, el germà major de Miquel, tu ets el que va inventar...

En eixe moment Xavi volia disculpar-se, però Andreu se li va adelantar

- No crec que siga culpa teua, no m'he assabentat bé del que ha passat, m'ho podries explicar?- va dir Andreu

- Tot va passar en una gala de ciència, en la que donàven diferents premis, un d'ells per a mi, pel meu invent. Vaig fer una demostració amb mi mateix i després vaig demanar un voluntaria del públic, Miquel. Li vaig preguntar quin record volia recordar i ell em va dir que la mort de la seva mare, és a dir, de la vostra.

Andreu el va interrompre:

- Només per aclarar un tema, la meua mare esta viva, el meu pare es va casar amb la seva mare després de separar-se de la meua mare, però, em porte tan bé amb Miquel com si fórem germans de veritat. Pots continuar.

- Després, li vaig posar el casc, vaig buscar el record i, per últim, vaig polsar el botó i ... no s'ha despertat. Tinc la certesa de que el teu "germà" s'ha quedat atrapat en el record per dos motius: el primer, seria que, per culpa d'un problema al casc, s'ha quedat en un estat vegetatiu, o, el segon, i que esperem que siga, el teu germà està atrapat per la duresa del record i no té el valor de passar pàgina.

Clar estava que Xavi només havia provat el casc amb records feliços, com el seu, però eixe no era el problema, sino com despertar a Miquel. Va intentar pensar alguna forma però no li venia res al cap.

- Jo he vist algo paregut a les pel·lícules, però amb una persona que es quedava atrapada al somni, simplement els altres es posaven el mateix artilugi que el que s'havia quedat adormit i l'utilitzaven mentre s'unien tots amb tubs de paper d'alumini- va dir Andreu.
- Podriem provar-ho- va dir Xavi desesperat,- però necessitaré uns dies per a fer dos cascs més. Esperem que funcione. Es podia notar en la veu de Xavi algo que ell ja sabia que anava a funcionar. Després de quatre dies de treball dur, Xavi va cridar l'Andreu i van anar junts a l'hospital. Miquel seguia igual. Van entrar a l'habitació, Xavi amb els dos cascs més i Andreu amb l'alumini.

L'única forma de que aquesta idea macabra funcionara, podria ser o perquè Xavi estava somniant o perquè les pel·lícules podrien tindre més de realitat que de ficció.

- Creus en Déu, Andreu?- li va preguntar Xavi.
- No molt- va dir Andreu sorprés.
- Doncs l'únic que creig jo que faria que aquesta idea funcionara seria un milagre seu

Van unir els tres cascs amb paper d'alumini i sense tenir que polsar el botó van caure al sòl totalment adormits.

Ja en el record, Xavi va veure que estaven en l'habitació d'una casa, ell i Andreu, això volia dir que... havia funcionat!

- Doncs les pel·lícules tenen més raó del que pensava- va dir Xavi sorprés.
- Aquesta era la casa on viviem Miquel, la seva mare, el meu pare i jo- li va interrompre Andreu- està exactament igual l'habitació.

Van eixir de l'habitació, era una casa bastant gran, tenia dos pisos i quatre habitacions, totes molt ordenades i netejades. Van mirar una paret de la dreta i van veure un calendari i un rellotge, el calendari marcava el 26 de gener de 2005, una data que Xavi ja deduïa i que només en mirar Andreu no va tindre que preguntar-li res. Es van fixar millor en el rellotge, en lloc de tindre els dotze números de l'hora habitual només tenia dos, el 5 i el 6.

- Doncs, Miquel està atrapat en aquest record en búcle. Com podriem eixir tots d'aquí? En els records que vaig viure jo, simplement revivia el record i em despertava.
- Això crec que ho podem pensar després, ara anem a trobar a Miquel, són les 5:45, ara tindria que estar eixint de repàs.- va dir mirant el rellotge-afanyem-nos, la seva mare mor a les sis en punt davant de l'edifici de repàs.

Eren les 5:55, havien arribat a l'edifici de repàs, que Andreu recordava perfectament. Van veure al Miquel gran eixint de repàs entre xiquets molt xicotets. Tenia una expressió neutra, fins que ens va veure, ell no podia moure's ni parlar però la seva mirada ho deia tot. En eixe moment es va produir la tragedia: una dona d'uns trenta anys que anava cap a l'edifici es va caure de sobte al sòl.

- L'infart cardiorespiratori- va dir Andreu amb un fil de veu.

En eixe moment van aparèixer una altra vegada a l'habitació, ara Miquel sí que podia parlar.

- Ja ho he viscut milers de vegades i encara no puc soportar-ho. La idea de que la persona que més admirava i volia s'havia marxat. Vull eixir del record, no vull veure més eixa escena.

Xavi i Andreu ho sabien, Miquel estava trencat psicològicament.

- Tens que superar-ho, germanet, tots se n'anirem algun dia a l'altre costat, però hui tornarem els tres a la vida normal- va dir Andreu.
- L'única manera de que puguem eixir seria que tu superares i passares i pàgina d'este trauma, ja sé que és complicat, però no crec que la teua mare volguera que et passares la resta de la teua vida en coma,- va dir Xavi.

Tot es va tornar negre en eixe moment, de sobte una llum xicoteta apareix i es va fent cada vegada més gran. En eixe instant Xavi, Andreu i Miquel van obrir els ulls.